

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Mária iskolájában. — **Brenner Tivadar:** Mária vár bennünket... — **Üdvözlégy...** — **Juhász Ferenc:** Hódolat az Úr Jézus előtt. — **Neszmélyi Gyula:** Mária Reparatrix ünnepe. — **Kerner István dr.:** A keresztények szenvedése az Oltáriszentség tűzfényében. — **Olcsyay Géza:** Lelki tarsolyomból. — **Központi:** Imaszándékunk: Az Oltáriszentség magyar szentéve. — **Német István:** Májusi gyöngyvirág. — **Oltáregyleti élet.** — **Király Ödönné:** A hit örökmécsese mellett. — **Miklósi László:** Mily közel az Isten!

A manilai eucharisztikus világkongresszusról lapunk hézagain szemtanuktól hallottakat közlünk.

Oltáregyesületünk elnöknője levelet kapott, mely a *máriagyüdi kegyhely* felkarolását kéri az Oltáregyesülettől. Az Oltáregyesület nem kötelezheti a tagjait arra, hogy a kegyhelynek minden tag évi 1 P-t fizessen, mert az oltáregyesületiek a szegény templomok felruházására adnak alamizsnát, és ott

nincs kikötve, hogy mennyit. Nagyon sok tag 24 fillért is nehezen ad. A választmány azonban ezúton ajánlja a tehetős oltáregyesületi tagok jóindulatú pártfogásába a máriagyüdi kegyhely restaurálásának ügyét.

Adományokat szívesen továbbít a Központ.

Mindenki Miskönyve címen az egyházi év összes vasárnapjaira szóló olcsó miseszöveggyűjteményt adott ki *Dr. Klinda Pál*, Budapest, IX., Thaly Kálmán-u. 36. Ára szerzőnél 2 P 50 fill. Könyvkereskedésekben 3 pengő.

!! Csak ezt vegyük első áldozóinknak !!

Poppe—Siekens—Dr. Mátrai:

«AZ ISTENI GYERMEKBARÁTNÁL»

című imakönyve nagyszerű tartalommal, szép képekkel, erős vászonkötésben kapható a kiadóhivatalban 2 pengőért. Bőrkötésben 6 pengő. Olvasóinknak 20% engedmény! A legjobb eucharisztikus gyermekimakönyv, amely egyéni lelkiéletre nevel!

Mária iskolájában készülünk a magyar eucharisztikus szentévre!

Május 23-án az egész országban, minden templomban meghirdetik az eucharisztikus szentévet. Előkészület lesz ez a Budapesten 1938 májusában tartandó eucharisztikus világkongresszusra. Az eucharisztikus szentév alatt a magyar katolikusok lelkét át kell járnia annak a fénynek, mely az Eucharisziából árad, annak a kifejezhetetlen energiának, melynek a szentségi Jézusban az Istenség a forrása s az Ő példája az emberi testben megvalósított és utánzásra készítő és képesítő bátorítás. Föl kell kelnie az Eucharisztia napjának! Föl kell ragyognia e nagy Titok élő hitének! *Az ország lanyha katolikusainak is találkozniuk kell ez évben a szentségi Úr Jézussal!* De úgy, hogy többé sohse feledjék el! Úgy «izleljék» meg Őt, hogy többé ne tudjanak Nélküle élni. Úgy átengedjék a lelkükön a kegyelmet, hogy ne bírják el többé egy napig sem a halálos bűn sötétségét! Krisztus az élet forrása, az igaz élet útmutatója legyen számukra.

Ehhez rengeteg apostolkodás szükséges. Sok a bezártlelkű, még sokkal több a közömbös katolikus! Ezeknek a szívében kell a szentségi Úr Jézusnak utat nyitni, a Vele való barátságra őket elvezetni. Nem könnyű feladat! Résen lesz ám az ördög is! Meg fog tenni mindent a katolikusok ellen. Ő látja a célkitűzéseket, látja a munkát és *vannak*, akikben féltékenységet, irigységet, gyűlöletet kelthet és akiket aztán felhasznál a katolikusok ellen. De magukat a katolikusokat is sanyargatja általuk. Már most is! Hát még e szentévben! De jó szembe néznünk a veszedelemmel! Jó megizmosítani a hitünket, bizalmunkat az Úr Jézussal szemben! Csak úgy tudunk apostolkodni, az Ő eucharisztikus országáért dolgozni! *Először nekünk kell igazán meglátnunk Őt, nekünk kell elmélyednünk a legfölségesebb Oltáriszentség hitcikkelyében és átítatnunk a lelkünket azzal, amit másoknak meggyőződéssel és eredményesen akarunk hirdetni.*

Járjunk tehát — előkészületül — Mária iskolájába! A Szűzanya igen jó tanítómesterünk lesz! Jézus az ő Fia! Mária ismeri Őt legjobban! Mária hallotta először az angyal ajkáról Jézus szent nevét; Mária látta a Szentlélek világosságában a megtestesülés titkát; Mária ismerte meg az Úr Jézust elsőnek és a legtökéletesebben, mert ő volt Jézus édesanyja: előtte volt nyitva a világ legtökéletesebb útja — *az anyai szívé* — az Úr Jézushoz. Emmerich Katalin víziója szerint a legfölségesebb Oltáriszentség alapításának is lelki átélője volt a Szűzanya: e titok egész tartalmát fölfogta és lelkileg a legmélyebben átélte. Menjünk Máriához és vele nézzünk az Úr Jézusra! Vele gondolkozunk róla! Vele együtt készülünk a szentáldozásra! Vele együtt fogadjuk és «ízleljük» az Urat! S aztán, amikor apostolkodni akarunk, ismét arra gondoljunk: hogy szólana most Mária az én helyemben? Hogyan fogadná a lekicsinylést, az ajkbiggyesztést, vagy grimaszt? Vagy hogyan lelkesítené a bártortalan elindulást? Vagy mit tenne akkor, ha megértésre, vagy lelkes fogadtatásra találna! Milyen örömmel és lelkesedéssel építene tovább? Milyen fényessé szítaná a hit, szeretet és imádás lángját az Eucharisztia körül!

Hogy Máriát jól megérthessük, gyakoroljuk az ő erényeit: legyünk minél tisztább szívvel, minél alázatosabb lelkülettel és minél nagyobb készséggel keressük az Isten akaratát. Mária jó tanítónk és kalauzunk lesz így az eucharisztikus apostolságra való előkészületben.

Jelmondatunk: *Mária anyai szívével a szentségi Úr Jézusért!*

Mátrai Gyula dr.

MÁRIA VÁR BENNÜNKET...

A májusi Szűzanyához
Vigyük sajtó szívünket,
E szép hónap minden napján
Mária vár bennünket.
Aki Hozzá folyamodik,
Ráborítja palástját,
Irgalmat nyer szent Fiánál,
Aki áldja Máriát.

Brenner Tióadar.

A manilai eucharisztikus világkongresszusra érkező bíboros legátust már a hajóján rádióon köszöntötték és elébe énekelték a spanyol nyelvű nagyon szép kongresszusi himnuszot.

ÜDVÖZLÉG Y...

Üdvözlég y szép Szűz Mária,
május dicső Királynéja!
így köszöntnek: liget, berek,
a csicsergő madársereg;
erdő, mező, forrás, csermely,
hegyek-völgyek, patak, tenger;
minden fűszál, minden vízer,
minden világ Téged dicsér;
gyermek, felnőtt, minden nemzet
oltáridra virágot szed;
s ajkukon zeng az ária:
üdvözlég y szép Szűz Mária!

Brenner Tivadar.

HÓDOLAT AZ ÚR JÉZUS ELŐTT

Legyen áldott, ki a mennyből a földre leérkezett,
Zengjünk az Úr szent Fiának vig hozsánna éneket.
Ég s föld dicső szent Királya, legyen áldott a neved,
Fakadjon ott üdv és áldás, merre halad szent lépted.

Legyen áldott, ki a mennyből földre jő,
Zengjük neki: áldott legyen, áldott Ő;
Mindörökkön legyen áldott, ki megváltja a világot,
Áldott legyen, áldott Ő, ki a mennyből földre jő!

Juhász Ferenc.

Mária Reparatrix ünnepe

lesz május 2-án. A Mária Reparatrix Társulat (címe: Budapest, IX. kerület Üllői-út 77. szám.) tagjai részére teljes búcsú nyeresének napja. Az egyesület tagjai számára az Örökimádás templomban 10 órakor *ünnepélyes nagymisé*t celebrál dr. Mészáros János prelátnak, budapesti általános érseki helytartó. A szentmise alatt a tagok megáldoznak. Délután 5 óra 15 perckor szentbeszédet mond dr. Mátrai Gyula tb. p. t. k., társulati igazgató. A szentbeszéd után ünnepélyes litánia és áldás, melyet Rotta Angelo érsek, pápai nuncius fog adni a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. A Mária Reparatrix társulatnak tagja lehet mindenki, aki imáit, engeszteléseit (tehát különösen való az Oltáregyesülteknek) a Boldogságos Szűzzel való egyesülésben akarja felajánlani az Úr Jézusnak. Fizetni semmit sem kell a tagoknak! Kötelezettségük a Szűzanyával lelki egyesülésben végzett engesztelésen kívül csak napi egy Üdvözlég y e fohással: Mária Reparatrix, könyörögj érettünk! Jelentkezni lehet e címen: Mária Reparatrix Társulat Budapest, IX., Üllői-út 77. Levélben való jelentkezésnél 12 fillér értékű bélyeget kérünk. (10 fillér a felvételi fizetbe és 2 fillér a postaköltségre). Aki még nem gyakorolná az engesztelésnek ezt a tökéletesebb módját, lépjen be a társulatba és tapasztalni fogja, hogy Máriával együtt minden jobban megy és tökéletesebb! Az Ő hívei nemcsak a ruhában szépek, de a lelkiekben is.

Neszmélyi Gyula.

A keresztények szenvedése az Oltáriszentség tűzfényében.

Irta: Dr. KERNER ISTVÁN.

3. Végül még egy harmadik létesít a mi szenvedésünk és az Oltáriszentség között titokzatos, szent kapcsolatot. Az Oltáriszentség elsősorban Krisztus misztikus testének, az Egyháznak szentsége. «Mert egy kenyér, egy test vagyunk mindnyájan, kik egy kenyérben részesülünk.» (I. Kor. 12₁₃.)

A szentségekről hisszük, hogy amit külsőleg jeleznek, azt belsőleg létre is hozzák. Amint sok búzaszemből egy kenyér lesz s amint a sok szőlőfürtből egybeforr a bor, úgy egy testté lesznek, akik Krisztus kenyerével élnek és Krisztus szent vérével oltják lelkük szomjúságát.

A tridenti szent zsinat szerint az Oltáriszentség jelképe az egy szent testnek, amelynek feje Krisztus s amely test tagjaivá leszünk a hit, remény és szeretet által. (Sess. 13 c. 2.) Amit külsőleg jelképez, azt meg is valósítja e nagy szentség és az igazi egységét Krisztus misztikus testének ez adja meg.

A szentáldozás utáni imák főképp ezen egység nagy kegyelmeért esedeznek az Úrhoz. Ez az egység annál nagyobb, mennél inkább élteti az egész testet egy és ugyanazon szellem, mennél inkább uralkodik a test tagjain egy és ugyanazon törvény. Krisztus misztikus testének törvénye pedig, hogy mintegy kiegészítője és befejezője legyen Krisztus életének és a világ végeig tartó működésének, hogy szétáraszsa az egész világra azokat a kegyelmeket, amelyeket Krisztus, mint a fej, szerzett számára. «Hogy alkalmassá tegye a szenteket a szolgálat munkájára Krisztus testének kiépítése végett.» (Eph. 4₁₂.) «Hogy mindenképen növekedjünk őhozzá, Krisztushoz, aki a fej és akitől van az egész testnek egybeerősítése és egybekötése minden összekötő íz közreműködésével, minden egyes tagra kimért tevékenységben: így történik azután a test növekedése a maga épülésére a szeretetben.» (Eph. 4₁₆.)

Ahhoz azonban, ami által az Egyház kiegészítője, növekedése és betetőzése lesz Krisztusnak, tartoznak a mi szenvedéseink is. «Most örömet szenvedek értetek és kiegészítem testemben azt, ami híja van Krisztus szenvedéseinek az Ő teste, az Egyház javára.» (Kol. 1₂₄.) Szenvadásában minden hívő gondoljon erre, hogy szenvedése Krisztus misztikus testének, az Egyháznak javára szolgál. És akkor tudja, hogy nem hiába szenved, hogy szenvedésének türelmes elviselése a lelkeknek üdvére szolgál. A szenvedő keresztények az apostollal mondhatják keresztény testvéreiknek, sőt a pogány lelkeknek is: Bennünk a halál

munkálkodik, bennetek pedig az élet.» (II. Kor. 4¹².) Így lett a vértanuk vére a keresztények magja. Így munkálja a mi szenvedésünk azt, hogy az egész megváltott emberiség egyre hasonlóbb legyen a fejhez, a második Ádámhoz, a megfeszített Krisztushoz.

Ha tehát Krisztus misztikus testének élettörvénye, hogy ez a test a szenvedések közepette fejlődjék és érje el tökéletességét, akkor az a szentség, amely e törvény megerősítésére szolgál és Krisztus misztikus testének fejlődését leghathatósabbban előmozdítja, nem lehet más, mint a Krisztussal való szenvedés előmozdításának szentsége. E szentségnek szükségképen rendeltetése, hogy minket arra segítsen, hogy mi is örömet szenvedjünk és kiegészítsük testünkben azt, ami híja van Krisztus szenvedéseinek az Ő teste, az Egyház javára.

Az Oltáriszentség közelebb hoz tehát minket Krisztus szenvedéseivel, amennyiben a Kálvária áldozatának megújítása, amennyiben Krisztus kegyelmi életét növeli bennünk, amennyiben Krisztus misztikus teste fejlődésének szentsége.

De vajjon nem lep-e meg bennünket, hogy az a szentség, amelyről naponta hirdetjük, hogy minden gyönyörűséggel teljes, egyben a szenvedés szentsége? Nem riaszt-e vissza minket az a gondolat, hogy minden szentáldozásunk egy hangos kijelentése annak, hogy mi készek vagyunk szenvedni, önmagunkat megtagadni és Krisztussal feláldozni?

Bár ezek komoly gondolatok, mégsem szabad a dolgot úgy értelmeznünk, hogy minden szentáldozás miatt többet is kell majd szenvednünk. A szenvedés mértéke, amely számunkra ki van jelölve, az isteni Gondviselés titka. Ne a szenvedés mértékében keressük a szenvedésünk és az Oltáriszentség közti összefüggést, hanem abban, hogy az Oltáriszentség különös erőt ad nekünk szenvedéseink elviselésére és eszközli, hogy szenvedésünk és keresztünk egyre jobban nem a mi, hanem Krisztus szenvedése és keresztje legyen bennünk Isten dicsőségére és a lelkek javára. Krisztussal és Krisztusért szenvedni pedig mindig nagy vigaszunk és erőnk leszen, mert igaz, amit Szent Pál mond: «Ha meghalunk Vele, élni is fogunk Vele». (II. Tim. 2¹¹.)

(Vége.)

A manilai kongresszus színtere közel van az egyenlítőhöz, azért óriási a hőség télenyáron. Csak az a különbség, hogy az egyik évszakban, a mi telünk idején egészen ritka az eső, így elviselhetőbb a hőség, mely árnyékban is 35 fok. A templomok ablakai állandóan nyitva vannak. A gyakori földrengések miatt a templomok vasbetonból és alacsonyan épültek. A Szent Sebestyén-templom tiszta acélból van.

A manilai nép igen csendes vérmérsékletű; húst nem esznek, szeszesitalt nem isznak. Banán, kókuszdió, ananász, datolya a táplálékuk. A lakosok legnagyobb része ültetvényes.

A filippinók a manilai eucharisztikus világkongresszusra évek óta egyházmegyei kongresszusokkal készültek elő és így tudták megteremteni azt az áhitatot, mely minden külföldit bámulta ejtett. Nekünk is ott kell lennünk az eucharisztikus szentévből minden előkészületet jelentő megmozduláson és mindegyikünknek tennie kell valamit.

LELKI- TÁRSOLYOMBÓL

200.

Az alkotóművész sehová se tartozzék, mert van két biztos mentevára: a *művészet*, meg a *műértés*. Amíg a művészet kapujáig baktatsz, lehetsz zilált, lehetsz gyűrött, lehetsz szétajándékozott, de amid megvan, parancsold egybe, mikor a szent kapun bebocsátásért csengetsz. Legyen csak két garas a Lelked zsebében, de ez a két garas jól egymás mellett legyen *ilyenkor*,

201.

A zene évszázaderek óta járja a Földet. Mindenki megérti és mert mindenki megérti, nem egykedvűsködik, nem züllik, hanem csodálatosan fejleszti, szépítgeti magát. Utánozzátok a zenét!

202.

Előbb higyj — nyíltan is, rejtetten is — *Istenben*, hogy bármely tetted — nyíltan is, rejtetten is — „istenes” lehessen.

203.

Eszed ne nyomja el a szívedet!

204.

Legtöbben az Úr törvényeit csak a „kezükben” és nem pedig a „szívükben” tartják.

205.

Nyíltan nevezd meg vallási hovatartozásodat, mert hitbeli iskolázottságod fokát közvetlenül csak az a mód jelzi, *ahogy* az emberiség Istene felé igyekezel.

206.

A hit kötelezettség, s mint ilyen lekötelezetté tesz. Csak a hitetlen nem szeret lekötelezett lenni!

207.

„Ingyen” mosolyogj másokra!

208.

Ne előtted térdeljenek az emberek, hanem aki felctted van s keményszívűségünk miatt — évezredek óta — csak a reményből él. Él, ítél és remél.

209.

Hibádat ne temesd be nyomban. Nem árt, ha egy ideig magad előtt látod „tetemét”.

210.

Előbb saját tökéletlenségedet s csak azután dobold ki mások gonoszságát!

211.

Túl buzgalomból ne aggassd minden gyatraságodat az emberek elé. Legyen neked elég, hogy tud róla az *Isten!*

212.

Az alázatosság nem zárja ki a bátorságot. Kell nekünk a bátorság, hiszen szeretettel fizetnek érte azok, akiket „bátran” szeretünk.

213.

A bűnt nem a magyarázatokból gyűlölhethetjük meg. Amíg nem *érted* és nem *látod* a bűnt, nehezen találsz nyomós egyéni okot az azonnali faképnélhagyására.

Írta: OLCSVAY GÉZA.

Szentséges Atyánk május 31-én lesz 80 éves. Az Oltáregyesület e napon az Örökimádás-templomban reggel 9 órakor ünnepélyes szentmisét mondat és tagjai közös szentáldozáshoz járulnak a Szentatyáért. A fióktáregyesültektől jelentést kérünk május 15-ig arról, hogy hányan ajánlják fel szentáldozásukat.

A manilai eucharisztikus világtalálkozó a Lunéta-parkban elhelyezett óriási oltára háromemeletes volt. Az I. emeleten foglalt helyet az egyszerű papság, kb. ezren; a II. emeleten a prelátusok és püspökök (93 püspök), a III. emeleten volt a tulajdonképeni oltár és a bíboros legátus trónja. A tér egyik sarkában óriási sekrestye volt, ott gyülekezett a papság és onnét vonult fel az ünnepségekre.

A manilai eucharisztikus találkozó nem annyira méreteivel, mint inkább *ájtosságával imponált*. Idegenek csak nyolcezren voltak, de mindenkit meghatott a filippinok jámborsága. Ott általános, hogy térdenállva, órák hosszat — többnyire tárt karokkal — imádkoznak. Meztelen térden kúsznak végig a 25 méter hosszú templomon, hogy a főoltárnál elhelyezett feszületet megcsókolják. A szentségi körmenet az áldásra *kívétel nélkül mindenki* térdreborul. A Lunéta-parkban olyan csend és összeszedettség uralkodott, hogy még egy zárdakapornában sincs nagyobb. Amikor a Szentatya áldására negyedórát kellett várakozni, a legnagyobb *segyelmezettséget* tanúsították; nem volt mozgás, suttogás a szabad téren, mindenki imádkozott.

A manilai világtalálkozó körmenetén a legméltóságosabb Oltárszentséget egy teherkocsira szerelt oltáron vitték. A kocsit és oltár pompásan fel volt díszítve. Az oltárra kitett szentségtartót állandóan egy pap fogta. Előtte térdelt a bíboros legátus. A kocsit nyolc diakonus húzta.

IMASZÁNDÉKUNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG MAGYAR SZENTÉVE.

Május 23-án nyílik meg az eucharisztikus szentév. Szentháromság vasárnapján az egész országban meghirdetik. Minden katolikus testvérünk hallani fog róla. Sokaknak új fényugár hatol a szívébe; az eucharisztikus lelkeknek pedig új meglátásokat közvetít a régi fény, a fehér Szentostya benső tartalmából. *Ez a szentév van hivatalosan arra, hogy az 1938-i eucharisztikus világkongresszusra előkészítse a magyar katolikusokat.* Ezért mérhetlen fontosságú!

Legyen állandóan benne imádságainkban! Könyörögjünk azért a sok segítő kegyelemért, amelyre szükségük van azoknak, kiknek életében eddig nem világitott az Eucharisztia. — Milyen nehéz volt elviselni a folyton napnélküli felhős heteket a közelmúltban! — S ahol az Oltáriszentség napsugara hiányzik, ott még nehezebb az élet. Beigazolódik az Úr szava: «Nélkülem semmit sem tehetek». Csak látszólagos élet a szentségi Úr Jézus nélküli élet, erő és eredmények nélkül.

Ebben a szentévben alkalma lesz mindenkinek arra, hogy Krisztusba kapcsolódjék, hogy lelkileg újra elemébe jusson, olyan talajon éljen, amelyben az igazi élet forrásokozik. Ha rágondolunk, mennyien szalasztják el a kegyelem-alkalmakat, rögtön érezzük, hogy sokat, nagyon sokat kell imádkoznunk azért az eucharisztikus lelki tavaszért, melyet a szentévtől várunk.

A már eucharisztikus lelkeknél a megízmosodás ideje lesz a szentév. Mennyi felületesség és felszínesség jelentkezik nálunk sokszor a legjobb igyekezet mellett is! Milyen következtelenek vagyunk életünkben! Mennyire nincsenek összhangban az ember tettei a lélek elveivel! Milyen sekélyes az imádásunk, milyen huzavonás az áldozathozatalunk! Milyen gyenge a lelkünk másoknak világitó fénye! És így tovább sorolhatnánk gyarlóságainkat. De minek? Inkább figyelmezzünk nagy örvendezéssel arra, hogy most itt a kegyelem-alkalom: most lesz számunkra az eucharisztikus szentévben a lelki elmélyülés ideje. Imádkozzunk érte sokat, mert az ima «kegyelmet eszközöl és akaratot indít» s a kettő együtt az eredmények titka.

Szűzanyánk gyönyörű hónapjában «Mária anyai szívével» egyesülésben imádkozzunk és könyörögjünk nemcsak imaóráinkon, hanem szinte minden nap és állandó fohászokkal az eucharisztikus szentév lelki sikeréért.

TELJES BŰCSŰK:

Május 6. (kettő), 7., 27. (és az Úrnap egész nyolcada alatt minden nap), az imádási óra napján, egy tetszésszerinti napon és a havi gyűlés napján a résztvevőknek.

Központi.

Az imaszándékot azért nyomtatjuk le külön, hogy minden oltáregyleti tag — ki nem tudja megrendelni az Örökimádást — legalább ezzel tartsa a kapcsolatot a Központtal. Kettő fillérért adjuk, hogy mindenki megvehesse.

Májusi gyöngyvirág

DRAGA, jó Lélek! A nyíló szép tavasz ezer örömét és üdvözetét küldöm hozzád innen a csendes pilisi berekből, mely olyan most, mint egy ünnepre hívó fényes székesegyház. Fényözön árad szét a leomló napsugártól, virágdíszbe borult minden bokor, minden fa, s ha a szellőben megmozdulnak az ágak, csupa koszorú integet felém. Aztán a gyönyörű pázsitos szőnyeg! Ilyet nem tud szólni semmiféle emberi kéz, oly tiszta, üdezőld és bársonyos az egész! Ha pedig rajta jársz, valami titokzatos áhítat, ihlet ébred a lélekben, imádságra hangol. Hát még az orgona! Ez az ezer és ezersípű csodálatos hangszer kifogyhatlan a hatalmas és jóságos Isten dicsőítésében. Hallható itt a lágy szellő csendes susogása, a zümmögő méhecskék clandalító zsongása, a sokféle madárdal jóleső melódiája s itt-ott a mennydörgés megrázó fensége. Mind-mind egy csodálatos harmónia a Teremtő magasztalására.

Jó ebben a nagy ünnepi templomban járni, dolgozni, pihenni, imádkozni.

Éppen most száll az égnek egy trillázó kis pacsirta. Szeretem ezt a kis madarat, mert remek képe az Istenben örvendő léleknek. Itt fészkel a földön, a búzavetésben, de a szíve felfelé vágyik. Húzzák, vonzák a magasságok, a tiszta levegő, a sugárzó égbolt, a fényben úszó felhők. Minden órában felrepül énekelve, dalolva emelkedik. Minél magasabbra száll, annál nagyobb az öröme, annál kicsordulobb a jókedve, dalol-dalol fent keringve a magasban, közel az éghez, ünnepi imáját zengi. Úgy húzza fel a mi lelkünket is, viszi magával, lendületet ad, hogy még magasabbra szálljunk, ahova a kis madár már el nem érhet, ami csak a léleknek boldogító szent joga, Istenünk örök atyai otthona.

Ennek a gyönyörűséges májusi természetnek egyik legkedvesebb szépsége a gyöngyvirág. Már az ébredése is sokatmondó. Mint begöngyölt zászló tör fel a sötét rögből s bontogatja szét gyengéden zöld levelét, ezt a könnyen lengő lobogót, mely az új élet, a szebb élet diadalát hirdeti, egyben a tavasz ünnepi hódolatát jelenti a nagy Teremtő művészi akarata előtt, mely oly csodásan remekel az ébredő természetben. Kicsi, apró, sötét porszem, mivé lettél a nagy Alkotó ujjának érintésére! Szépséges gyöngyvirág. Zöld levélkeretben illatos gyöngyfüzér. Kedves vagy áldott Urunknak, mert mosolyából születél. Kedves vagy nekünk, mert ránk is csak mosolyogni tudsz.

Minden mosolyból egy-egy gondolat sugárzik. Hát mit mondasz nekem szépséges gyöngyvirág? *Isten szeme vagyok.* Ezer és ezer tiszta fehér szemecske. Mindegyikben az ég mosolygó üzenete. Ebbe a szembe

szívesen nézünk. A Láthatatlan lesz benne láthatóvá. Mennyei Atyánk jóságos arca sugárzik felénk, azért nézegetjük olyan jólesőleg és gyönyörködünk benne olyan hosszasan. Nem tudjuk megúnni. Hatása alatt mi is mosolygunk, jókedvűek leszünk. Ezért ékesítjük vele otthonunkat, hogy mosolyogni tudjunk a hétköznapi robotjában is; ezért visszük oly szívesen a beteghez, hogy a fájdalmak tanyáján, a bánatos lélekben is napsugarat fakasszunk és örömet derítsünk vele.

Gyöngyvirágos ligetben Isten közelében járunk, atyai jóságát érezzük. Azért vágyik a lélek és siet oly szívesen a nyíló természetbe, a virágos rétre, a lombsátoros erdőbe. Ezért vagyunk ott újból gyermekek. Még az élet súlya is könnyebb, mert az édesatyai karok ölelnek át és tartanak minket. Úgy vagyunk mi is, mint korunk bájosan kedves szentje, a Liziói kis Teréz, kinek csodálatos érzéke volt a természet szava iránt. Azt olvassuk róla már kicsi gyermek korában, hogy míg édesatyja horgászott, ő a réti és mezei virágok közé ült s ezek telehintették lelkét aranyos himporral, elárasztották pici szívét mézédés illattal, boldog gyönyörűséggel. Elbűvölte a természet szépsége, mert megsejtette benne mennyei Atyját, a jó Istent. Ezek a mezei virágok játszótársai lettek s önmagát is mezei virágnak tartotta, akihez lehajolt nagykegyesen a jóságos Isten és elárasztotta kegyelmének fényével és szeretetének édes örömeivel, hogy atyai szívének mindig jókedve teljék benne.

Mit mondasz még gyöngyvirág nekem? *Kis harang vagyok, ezüstcsengetyű a mennyből.* Minden gyöngyvirágszem egy kis csengetyű. Hangjára megújulnak gyermekkori boldog álmaink. Látjuk a karácsonyi angyalkákat, akik kis ezüstcsengetyűt kötnek a betlehemi barikák nyakára, hogy szerteszéjjel csilingeljék a jóhírt, az örömhírt, hogy megnyilt az ég és velünk az Isten, gyermek lett értünk az Isten. No most csak ébredjünk fel álmunkból, mert a májusi gyöngyvirágnak sohse volt még magyar földön olyan ünnepre hívogató hangja, mint mostan. Szentévet hirdet. Régi álmaink valósulnak. Napkeletről, napnyugatról felénk áradnak a népek. Az örökmécs csillaga vezeti őket hozzánk. Készüljünk fel, mire ide érnek. Szentévet kezdünk. Bensőségebben akarjuk átélni, hogy a hófehér Ostyában köztünk, velünk az áldott Jézus. Hegyen-völgyön szólnak már a kis ezüstcsengetyűk, ébresztgetik hitünket, győzelmes szeretetre hangolják lelkünket. Eucharisztikus Jézus. Te uralkodjál rajtunk, jöjjön el a Te országod.

Van még egy titka a gyöngyvirág kellemének: az illata. Ez az a kiáradó valami, amivel nem tudunk betelni. Egyszerűen hódító kellemesség. Titokzatos olajos korsót sejtünk benne, mely folyton árad s ki nem fogy, míg csak a virág tart. Eszembe jut, hogy az apostol

beszél a lélek illatáról, ez a lélekből kiáradó krisztusi kenet, az erények illata. A jó Isten úgy akar köztünk járni, mint mi az illatos réten, az aromás eperföldeken, érezni akarja a kegyelem kiáradását, a jóságnak, tisztaságnak, alázatnak, szeretetnek messze kiható illatát, a bennünk lakozó Szentlélek illatos kenetét. De ezt keresi önkénytelenül is az ember a másik lelkében. A lélek kegyelmi illatának, a belőle áradó természetfölötti erőnek valami csodálatos vonzóereje van. Sienai Szent Katalint tömegek kísérték a belőle kiáradó lelkeség miatt. Akik vele lehettek, jobbá lettek tőle. A nagy Don Bosco kirándulásra visz egy sereg fegyencet minden őrizet nélkül és egy sem szöki meg tőle. Még a börtönbe is visszamennek vele a lelkéből kiáradó jóság hatása alatt. — Sajnos, van a léleknek más illata is. Ez már nem is illat, hanem hullaszag. A benső bomlásnak és szétesésnek kellemetlen szaga. A bűn a szörnyű benső bomlás. A Szent Alajosok, Viennai Szent Jánosok megéreztek és összeestek tőle. Itt csak egy mentség van: a lelki fel-támadás Krisztus szent vére árán a bűnbánat szentségében.

Végül még egy gondolat a gyöngyvirágról. Nem egyenkint, hanem füzérben jelentkeznek az apró gyöngyszemek. Mintha minden szála csupa egy-egy tized olvasó volna a Május Királynéjának örömeire és tiszteletére. A gyöngyvirágos erdő olyan nekem, mint az élő rózsafüzér, csupa Ave, köszöntés színben, illatban, a természet nyelvén. Mily szép ez a csendes és mégis fenségesen dallamos litánia a nagy májusi virágos oltár előtt. A természet minden gyöngyét és minden ékes-ségét odarakja hódolatul a föld dicsőségének, a Szent Szűznek lábai elé.

Oly jó ebben a májusi szép, nagy templomban járni, dolgozni, pihenni, imádkozni.

Drága Lélek, néhány szál gyöngyvirágot mellékelek számodra.
Isten velünk! Német István.

A manilai kongresszus elsősorban a keleti katolikusok hódolata volt az Eucharisztia előtt. A szentségi áldásra 500.000 ember — férfiak és nők egyaránt fehér ruhában — térdelt le. Kezüikben égő gyertya, szívükben mélységes áhítat, amelyet évek óta tartó előkészülettel munkáltak ki lelkükben.

A manilai eucharisztikus világkongresszuson vendégszeretet és organizáció nem volt, de azt ott nem is várta senki; annál inkább elvárják ezt nálunk, akiknek nagyhírű múltjuk van e téren. Testvér, te mit fogsz tenni a budapesti világkongresszusért?

Felvétel a kőszegi missziós szemináriumba. Az Isteni Ige Társasága missziós szerzetes rend (a Szent Mihály Missziós Naptár, Világposta és Kis Híterjesztő kiadója) kőszegi missziós szemináriumába növendékei közé felvesz a gimnázium mind a nyolc osztályára olyan jó magaviseletű, jól tanuló és egészséges fiúkat, akik missziós papok akarnak lenni. Érettségivel jelentkezőket azonnal a noviciátusba vesz fel. A felvétel feltételeiről bővebb felvilágosítást nyújt a Szent Imre Missziós Szeminárium rektora, Kőszeg.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Az Oltáregyesület központi választmánya április 12-én tartotta ülését, melyet a távollevő országos igazgató helyett *Mátrai Gyula dr.* ügyv.-ig. vezetett. Megnyitójában arra mutatott rá, milyen kimondhatatlan nagy eszéköt adott az Úr Jézus nekünk a szentmisében arra, hogy szegénységünk, nyomorúságunk és gyarlóságaink ellenére olyan valamivel járuljunk Isten elé, olyant adhassunk Neki, ami Előtte a legdrágább, aminek Ő is örül: a Fiát, Jézust, Krisztust adjuk Neki a szentmisében, mert nemcsak a pap, hanem minden jelenlevő is bemutatója a legszentebb áldozatnak. A szentmise a legnagyobb imádságunk, a leghathatósabb Isten-dicsőítésünk, könyörgésünk és engesztelésünk. Az Oltáregyesület vezetősége és minden tagja használja fel az alkalmat minden szentmisénél, emelkedjék a benne élénk táruuló lelki lehetőségek szintjére és vigye onnét magával a teljes bizalom abszolút erejét.

Imahadjáratot indítson az Oltáregyesület is — mint az Akció Katolika óhajtja és kéri — a szerzetes rendekkel és más engesztelő társulatokkal egyetemben. Hogy a szentségi Úr Jézus országa nálunk az eucharisztikus világkongresszusra teljes legyen, nagyon sokat kell engesztelnünk, könyörögnünk a mérhetetlen tömegű bűn és az Úr szellemével ellenkező világnézet ellensúlyozására. A választmány fokozott mértékben kéri a májusi imaszándék megszívlelését.

Az eucharisztikus világkongresszus nagy monstranciájának ügyében úgy határozott a választmány, hogy a kivitelezetésre nézve elfogadja az Oberbauer cég ajánlatát, mely arról szól, hogy tekintettel a cég 75 éves jubileumára, felajánlja az Oltáregyesületnek a monstrancia ingyenes elkészíté-

sét az Oltáregyesület által adandó anyagból (arany, ezüst, drágakövek). A tervező művész *Megyer-Meyer* professzor lesz, aki három tervet készít és azok közül a választmány által elfogadottat még az Akció Katolika művészi bizottsága bírálja felül s csak azután kerül kivitelezésre.

A *mostranciára* újabb adományok érkeztek: a központi házbán működő hétfájdalmú kongregáció tagjai névtelenül több arany- és ezüsttárgyat, egy szintén névtelen oltáregyesületi tag 60 gr aranyat adott, hogy a monstrancia kis holdacskája és az azt tartó zámoly egészen aranyból legyen (milyen finom megnyilvánulása ez a szentségi Úr Jézus iránti előhitnek és mélységes szeretetnek!), ugyanő még a következő drágaköveket adta: 4 drb gyémánt, 4 drb türkisz, 4 drb rek. rubin, 4 drb koráll, 4 drb opál (külön is az oltáregyesületi tagok imáiba ajánljuk e nagylelkű jötevő szándékait!); egy más úrnő «Egészségemért és 93 éves édesanyám látásáért» egy 25 dekás ezüst merőkanalat adott a szentségtartóba való beolvasztásra. Ismét egy más úrnő boldogult férje arany jegygyűrűjét adta, hogy a szentségtartó megaranyozásánál használjuk fel. A szentségi Úr Jézus, kinek trónjával adták oda e nemes lelkek drágaságaikat, emelje lelküket az Ő Szívének szeretetrónjára és fűősse meg őket boldogító kegyelmeiben!

Az Örökimádás terjedelmét nemrég emeltük fel 20 lapra, de a miniszterelnökség sajtóosztálya letiltotta, így kénytelenek vagyunk a 16 lapos megjelenésre visszatérni.

Az Örökimádás-templom restaurálására szánt adományokról és a pápa miseruhájáról a jövő számunkban.

Az Oltáregyleti útmutató megjelent!

A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

Irta: KIRÁLY ÖDÖNNÉ.

HUSZKÁÉK mélységes hittel hitték, hogy az isteni Gondviselés vezérelte őket annakidején a Bognár-tanyára; hitték, hogy bölcs akarata juttatta hozzájuk Máriát, ezért a gyász hír vétele után drága örökségül kapott leányuknak tekintették. Amikor pedig egyetlen fiuknak is el kellett mennie a virágos katonavonaton, méginkább elhalmozták szeretetükkal, jószágukkal. Mária hálás volt nekik, hálás volt az otthonért, amit azonban, bárhogyan is iparkodott, de mégsem tudott otthonának érezni, fájó sebként érezte, hogy idegen emberek irgalmára szorult. Sokszor fogta el sóvárgó vágyakozás Pali, a forrón szeretett bátyóka után, de a fiú még csak életjelt sem küldött a messze idegenből.

Itthon meg csak járta borzalmas táncát a háború réme. A virágos vonatok visszatérőben szétlőtt ablakú, sebesült vonatokká váltak, az utcákon mankók kopogtak, vak katonák botorkáltak, a férfiak helyén gyászruhás asszonyok dolgoztak és a templomokban síró imádság ostromolta az eget. A háború harmadik évében Huszka Pista is vaslábbal került haza s valahányszor nyomorék volta akadályozta őt valamiben, indulatos, keserű szavak robbantak ki belőle, követelődött, fenyegetődött. Az anyja sírva dédelgette, az apja komoran hallgatott, Mária félt tőle. Azelőtt sem igen szívelte, de hazajövele óta az örökös elégedetlenségéért, a szitkozódva felpanaszolt hiábavaló áldozatáért egy kicsit lenézte. Mert ő is tudta, mit jelent áldozatos életet élni. Ő csakugyan a háborús kor gyermeke volt, szenvedésre és örömtelenségre született, gyermekvállalain a felnőttek gondjait hordozta, de őt a csapások megedzették, ő bátor, küzdeni kész hősiességgel állt életútjának kapujában. A lelke telítve volt gyermeki áhítattal, törhetetlen hittel, mélységes bizalommal, nem csoda, hogy napról-napra szépült, tökéletesedett, nemesedett, mint a teher alatt sudárrá növényező pálma, nem csoda, hogy gyermekszemei mélyebbre tudtak tekinteni, értékeket nem a külsőségekben keresni. Pistát kényelmetlenül érintette ez a tisztultabb felfogás; bosszantotta, hogy egy alig felserdült kisleány keresztül lát és néz rajta, hogy nem akar behódolni a «hősnek», azért minden alkalmat felhasznált, hogy vitákat provokáljon és iparkodott azokban felülkerekedni, de annyival is megelégedett, ha néhány gúnyos megjegyzésével, apró túsúrásokkal kellemetlenkedhetett. Csakhogy Mária tudott és akart alkalmazkodni. Igaz, hogy ilyen szomorú estéken hosszasan, buzgóbban imádkozott, ilyenkor még forróbban áhítozott Pali és a fehérfalú Bognár-tanya után. Ilyen álmatlan éjszakákon szövögette legszebb álmait, hitt és tervezgetett, hogy mindig és újra

csalódjon, hogy mindig tökéletesebbé váljon a lemondás fájdalmas gyakorlásában.

Egyszer aztán a nagy világegés is befejeződött. Új tavasz szent láza borzongott a földek felett. A húsvéti harangszó ujjongva ébresztgette ájulásából a világot, érces szavára ezer színnel bontakozott a föld barna hátán az élet. Mária is levetette agyontoldozott fekete ruháját és boldogan bujt puha fehér szövetszálból készült ünneplőjébe. A tükörből egy bájos ifjú hölgy mosolygott vissza rá; először meglepetten nézett vele farkasszemet, de hamarosan elégedetten bólintott feleje. Olyan vagy, mint a mesebeli Hamupipóke — beszélt hozzá —, ez a szép ruha csodát művelt veled, de el is jön érted a királyfi nemsokára. Bohókás örömmel perdült ki a tornácra, nevelőszülei elé:

— Szép vágyok, Boriska mama? — kérdezte csillogó szemekkel.

— Olyan szép — felelte a kérdezett —, hogy ha véletlenül erre járna a tündérr királyfi, bizonyára elrabolna tőlünk.

(Folytatása következik.)

Mily közel az Isten!

Mindig csodáltam és nagyoknak, hősöknek tartottam azokat, akik teljesen ki tudták magukat vonni mindenféle befolyás alól, akik mindig egyformán komolyak, vagy kedélyesek tudtak lenni. Persze, mindig vonzóbb volt számomra a mosolygó arc, a nevető szem: a lélek tükre, — a Lélek, az Isten ablaka!

Ha bárki néz rám, érzem, hogy Isten néz reám!

De ha nem is néz reám senki, tudom, Isten akkor is lát: Ő rám néz fűből, fából, Ő reám nevet a gyöngyszerű harmatból, Ő beszél hozzám a csicsergő madár szájával — Ő bennem van az éltető levegővel, Ő megörvendeztet a legkisebb virág illatával, betölti lelkemet a nagy völgyek kiáltó csendjével, szememet a kellemes zöld színnek sokféleségével — közel az Isten, néz engem, beszél hozzám az Isten!

Én nem tudom magam kivonni a környezet, a természet, az Isten behatása alól! Ha valaki panaszkodik — az én lelkem is szomorú lesz. Ha kék az ég, ha bárányfelhők úsznak át rajta, ha aranyhídon rohan felém a meleg a Nap-golyóból — örül a lelkem, nem tudok szomorú lenni!

Ha a bennem élő Isten panaszkodik: gyermekem, neked több kegyelmet adtam, tőled többet várok — lelkem bezárkózik, szomorkodik, bűnbánatot tart: Isten szólt hozzá, meghallgatta Őt. — És ha a lélek napsugaras, átlátszó, tiszta, üde: *Isten szavát továbbítja a többi léleknek is: meglehangú üveggarang az én lelkem is ilyenkor, mert bennem az Isten, s én ezt érzem, s én másnak is akarom adni, én mindenki figyelmét fel akarom erre hívni: tudja meg mindenki, hogy mily közel az Isten!*

Miklósi László.

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAJ GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.